

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΡΑΤΤΗ

(Ὁ ἐν Δομοκῷ πεσὼν φιλέλλην Ἰταλὸς βουλευτὴς)

Ἔκ τῶν ὠραιότατων φυσιολογικῶν τῆς Ἰταλικῆς Βουλῆς. Γνήσιος ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ ἀποθνήσκων ὑπὲρ λαοῦ, ἐδίδαξεν εἰς τοὺς ὀμοτίμους αὐτῷ τῶν δύο ἡμισφαιρίων πῶς πρέπει ν' ἀγαπῶνται οἱ ἀδελφοὶ λαοί, ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν ἀμοιβαιότης δὲν πρέπει νὰ εἶνε λέξις ματαία.

Οὐχὶ ἄνθρωπος κόμματος, ἀνήκων εἰς τῆς πατρίδος τὸ μέγα ὄλον. Εὐγενής, φιλελεύθερος, ἐμπνευσμένος.

Μαθητὴς τοῦ Μαρσί-νι, τοῦ μεγάλου ἀποστόλου τῆς λυτρώσεως τῶν λαῶν μέλος τῆς Σχολῆς τῆς ὁποίας ἔμβλημα : **Σκέψις καὶ Δράσις.**

Ὑπὲρ τῶν ἰδανικῶν τῶν λαῶν οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς ταύτης μάχονται ἐν χρόνῳ εἰρήνης διὰ τοῦ λόγου, ἐν πολέμῳ διὰ τοῦ ὄπλου.

Ὑπὲρ τῶν ἰδανικῶν

τῆς πατρίδος του νέος ἀκόμη ἐμάχετο κατὰ τῶν Αὐστριακῶν εἰς τὸ Τυρόλον· βραδύτερον δὲ εἰς τοὺς ἔξω τῆς Ρώμης κάμπους κατὰ τοῦ Πάπα καὶ τῶν στρατιωτῶν Ναπολέοντος τοῦ μικροῦ.

Ὑπὲρ τῶν ἰδανικῶν τῆς Γαλλίας ἠγωνίζετο ὑπὸ τὸν γέροντα Γαριβάλδον εἰς τὰ 1870, ἔχων συστρατιώτας τὸν Γεώργιον Ἰμβριάνην καὶ τὸν Ἰωσήφ Καβαλλόττην.

Ὑπὲρ τοῦ δημοκρατικοῦ αὐτοῦ ἰδεώδους ἠγωνίσθη κατὰ τῆς Ἰταλικῆς ἀστυνομίας, ἥτις τὸν συνέλαβε ποτὲ εἰς τὴν Villa Ruffi καὶ τὸν ἐφιλοξένησεν εἰς τὰς κρύπτας τῆς. Αἱ κρύπται αὗται ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας περιβάλλουσι τοὺς ξένους τῶν με τιμὴν μεγαλύτεραν ἐκεῖνης ἦν προσδίδουσιν εἰς τοὺς εὐνοουμένους τῶν αὐτῶν οἱ ἀνακτορικοὶ θάλαμοι. Ἄνδρες οἵοι ὁ Φράττη ἔχουσιν ἀντιπάλους, δὲν ἔχουσιν ὅμως ἐχθρούς. Φίλους ἔχουσι πάντοτε.

Ὁ Φράττη ἔχει σήμερον φίλους πάντας τοὺς Ἕλληνας. Ὑπὸ τὴν γῆν τῆς καθημαγμένης Θεσσαλίας θὰ ζῆ αἰωνίως εἰς τὴν μνήμην τῶν.

Ἡ θυσία εὐγενοῦς ἦρωος, ὅστις διὰ τοῦ τιμαλφοῦς αἵματος του ἔδωκε γῆν ἱερὰν εἰς πάντα πεπολιτισμένον λαόν, εἶνε μεγάλη καὶ γόνιμος καὶ παρὰ τὴν ἴπταν. Ἡ Ἕλλας καὶ ἡ Ἰταλία τὸν εὐλογοῦσι.

Τὶ ἐγκλημα ὅτι δὲν ἦτο σπουδαιότερος πόλεμος.

Εὐτυχῶς ὅτι ἦτο ἡ λύσις τοῦ δράματος, ἡ σοβαρότερα μάχη. Τὸ θέατρόν της ἐφαίνετο ἀπὸ τῶν μοιραίων ἐκείνων πυλῶν, τῶν ὁποίων οἱ αἰῶνες ἐφθεῖραν ἴσως τοὺς λίθους, ἀφῆκαν ὅμως ἀφθαρτον τὴν ἀνάμνησιν καὶ τὸ πνεῦμα, πλησίον τῶν ὁποίων ἀναπαύονται τὸν ἐνδοξότατον τῶν ἕπνων οἱ ἀνδρεῖοι τοῦ Λεωνίδα, πρὸ τῶν ὁποίων ὁ πολιτισμὸς ἀνέκοψεν ἅπαξ ἔτι τὴν νικηφόρον προέλασιν τῆς βαρβαρότητος, αἱ ὁποῖαι θὰ εἶνε πάντοτε ἀδιάβατοι, ὀλέθριοι εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν Περσῶν καὶ τῶν Μήδων.

(Νοέμβριος 1897)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΑΛΛΙΣΠΕΡΗΣ